

Mål T-43/02

Jungbunzlauer AG mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Citronsyra — Artikel 81 EG — Böter — Artikel 15.2 i förordning nr 17 — Ett dotterbolags ansvar för agerandet — Den straffrättsliga legalitetsprincipen — Riktlinjer för beräkning av böter — Proportionalitetsprincipen — Principen ne bis in idem — Rätt till tillgång till handlingarna i ärendet”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 27 september 2006 . . . II - 3448

Sammanfattning av domen

1. *Gemenskapsrätt — Allmänna rättsprinciper — Rättssäkerhet*
2. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2; kommissionens meddelande 98/C 9/03)

3. *Konkurrens — Gemenskapsregler — Överträdelse — Ansvar*
(Artikel 81.1 EG)

4. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Konkret påverkan på marknaden*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2; kommissionens meddelande 98/C 9/03, punkt 1 A första stycket)

5. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15)

6. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2)

7. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2)

8. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2; kommissionens meddelande 98/C 9/03)

9. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15.2)

10. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar —
Förmildrande omständigheter*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15; kommissionens meddelande 98/C 9/03, punkt 3)

11. *Konkurrens — Böter — Gemenskapspåföljder och påföljder som ålagts i en medlemsstat
eller i tredjeland för brott mot nationella konkurrensregler*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15)

12. *Konkurrens — Böter — Belopp — Gemenskapspåföljder och påföljder som ålagts i en medlemsstat eller i tredje land för brott mot nationella konkurrensregler (Rådets förordning nr 17, artikel 15)*
13. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande (Artiklarna 81.1 EG och 82 EG; EES-avtalet, artikel 53.1; rådets förordning nr 17, artikel 15.2)*
14. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Iakttagande av rätten till försvar — Tillgång till handlingarna i ärendet (Artikel 81.1 EG; rådets förordning nr 17, artikel 19.1)*
15. *Konkurrens — Böter — Belopp — Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning — Domstolsprövning (Artikel 229 EG)*

1. Legalitetsprincipen följer av rättssäkerhetsprincipen, vilken utgör en grundläggande gemenskrätslig princip enligt vilken bland annat alla gemenskapsbestämmelser, i synnerhet de som föreskriver eller gör det möjligt att föreskriva sanktioner, skall vara tydliga och precisa, så att det inte föreligger några oklarheter för de berörda med avseende på vilka rättigheter och skyldigheter som följer av bestämmelserna så att de kan vidta åtgärder i enlighet därmed.

Denna princip, som är en av de allmänna rättsprinciper som utgör grunden för medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och som kommer till uttryck i olika internationella fördrag, såsom i artikel 7 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och då med avseende på bland

annat överträdelse och straffrättsliga påföljder, gäller både regler av straffrättslig karaktär och specifika administrativa bestämmelser som föreskriver eller gör det möjligt att föreskriva administrativa sanktioner. Principen är inte bara tillämplig på bestämmelser i vilka det anges vad som utgör en överträdelse, utan även på bestämmelser i vilka konsekvenserna av en överträdelse av de förstnämnda bestämmelserna föreskrivs.

Det framgår av artikel 7.1 i nämnda konvention att överträdelse och de straff som de leder till måste definieras tydligt i lagen. Detta villkor är uppfyllt när den enskilda personen, av den relevanta bestämmelsens lydelse och, vid behov, med hjälp av domstolarnas

tolkning av lydelsen, kan utläsa vilka handlingar och försummelser som leder till straffrättsligt ansvar.

på spel. Syftet är härvid att ge enskilda ett adekvat skydd mot godtycke. Förutom själva lydelsen av lagen tar Europadomstolen även hänsyn till om de använda oklara begreppen har precisrats i fast och publicerad rättspraxis.

Inte heller hänsyn till medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner möjliggör en annan tolkning av den allmänna gemenskapsrättsliga princip som legalitetsprincipen utgör.

Det framgår av rättspraxis från Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna att det inte enligt artikel 7.1 i konventionen krävs att lydelsen i de bestämmelser med stöd av vilka sanktionerna åläggs är så precis att det är möjligt att med absolut säkerhet förutse konsekvenserna av att bestämmelserna överträds. Enligt Europadomstolen innebär nämligen inte vagheter i en bestämmelse alltid att den strider mot nämnda artikel 7. Begreppet rätt i denna artikel motsvarar därför begreppet lag i andra bestämmelser i konventionen. Dessutom brister visserligen många lagar i tydlighet, och i många av dem, i syfte att undvika alltför stelbenta regler och kunna anpassa sig till ändrade förhållanden, används med nödvändighet mer eller mindre luddiga formuleringar, och tolkningen av dem är avhängig praxis. Varje lag skall emellertid uppfylla vissa kvalitetskrav såsom tillgänglighet och förutsägbarhet. Det faktum att en lag lämnar utrymme för skönsässig bedömning strider inte heller i sig mot kravet på förutsägbarhet, under förutsättning att omfattningen av denna befogenhet och sättet för dess användande är tillräckligt klart reglerade med beaktande av det legitima mål som står

(se punkterna 71–73 och 75–81)

2. På konkurrensområdet innebär inte det faktum att företagen inte kan förutse den exakta nivån på de böter som kommissionen ålägger i varje enskilt fall att artikel 15.2 i förordning nr 17 strider mot legalitetsprincipen.

För att undvika en alltför stelbent lagstiftning och kunna anpassa rättsregeln till omständigheterna måste man nämligen tillåta ett visst mått av oförutsägbarhet i fråga om vilken påföljd som en överträdelse kan få. Böter som för en viss överträdelse kan variera inom en väl avgränsad skala från lägsta möjliga till

högsta möjliga nivå kan bidra till att påföljden blir verksam, såväl i fråga om tillämpningen som den avskräckande effekten.

Kommissionen äger inte i det avseendet ett obegränsat och överdrivet utrymme för skönsmässig bedömning när den fastställer böter för överträdelser av konkurrensreglerna, eftersom den är skyldig att iaktta den övre gräns som fastställts i förhållande till det berörda företags omsättning. Den övre gränsen på 10 procent av omsättningen för företaget i fråga är skälig, mot bakgrund av de intressen som kommissionen skyddar vid överträdelser exempelvis i form av karteller. Bedömningen av huruvida de böter som åläggs med stöd av artikel 15.2 i förordning nr 17 är skäliga skall inte heller ske utifrån absoluta tal utan relativa, det vill säga i förhållande till det överträdande företags omsättning.

Kommissionen är vidare skyldig att vid fastställandet av bötesbeloppet iaktta de grundläggande rättsprinciperna, och i synnerhet principerna om likabehand-

ling och proportionalitet, samt kriterierna för den beräkningsmetod som skall användas.

Kommissionen har dessutom själv, på grundval av de kriterier som föreskrivs i artikel 15.2 i förordning nr 17, utvecklat en känd och tillgänglig beslutspraxis. Kommissionen är visserligen inte bunden av sin tidigare beslutspraxis när den fastställer ett bötesbelopp. Enligt principen om likabehandling, som utgör en grundläggande rättsprincip som kommissionen är skyldig att iaktta, får kommissionen emellertid inte behandla lika situationer olika och olika situationer lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling.

Beaktas skall även att kommissionen, i syfte att säkerställa insynen i förfarandet och öka rättssäkerheten för de berörda företagen, har publicerat riktlinjer i vilka institutionen redogör för hur böterna skall beräknas i det enskilda fallet.

Även om företagen inte kan förutse den exakta nivån på de böter som kommissionen ålägger i varje enskilt fall är

kommissionen trots allt skyldig att enligt artikel 253 EG motivera beslut om att ålägga böter. Motiveringen skall bland annat avse bötesbeloppet och den metod som använts vid beräkningen av detta. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur kommissionen har resonerat så att de som berörs kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och ta ställning till om det är lämpligt att överklaga beslutet till gemenskapsdomstolarna och, i förekommande fall, möjliggöra för dem att utöva sin prövningsrätt.

(se punkterna 82–91)

3. Genom att det i artikel 81.1 EG bland annat föreskrivs ett förbud för företag att ingå avtal eller delta i samordnade förfaranden som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrída konkurrensen inom den gemensamma marknaden, riktar sig artikeln till ekonomiska enheter som utgörs av ett komplex av sådana materiella och mänskliga faktorer som kan medverka till en överträdelse i den mening som avses i denna bestämmelse.

Om ett företag med ansvar för gruppens verksamhet på den marknad som är föremål för en överträdelse av konkurrensreglerna, mellan den tidpunkt då överträdelsen ägde rum och den tidpunkt då företaget i fråga skall ställas till svars för denna, överför sina verksamheter till ett annat företag inom gruppen,

utesluter det förhållandet att det förstnämnda företaget fortsätter att existera såsom rättssubjekt inte, enligt gemenskapsrättens konkurrensregler, att det sistnämnda företaget därigenom blir ansvarigt för det förstnämnda företagens agerande.

(se punkterna 122 och 132)

4. Det framgår av punkt 1 A första stycket i riktlinjerna för beräkning av böter som åläggs enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget, att kommissionen, när den beräknar böterna med hänsyn till överträdelsens allvar, skall beakta bland annat överträdelsens konkreta påverkan på marknaden, om den är mätbar. Den konkreta påverkan på marknaden skall således anses vara tillräckligt styrkt om kommissionen kan bibringa konkreta och övertygande indikationer på att överträdelsen med skälig sannolikhet har påverkat marknaden.

Bedömningen av en överträdelses påverkan på marknaden bygger nämligen med nödvändighet på antaganden. Kommissionen är i det sammanhanget bland annat skyldig att undersöka vilket pris den aktuella varan skulle ha betingat om det aldrig hade funnits någon kartell. Vid

prövningen av orsakerna till prisutvecklingen är det dock farligt att spekulera i hur stor del i utvecklingen var och en av dessa orsaker har haft. Det finns anledning att beakta den objektiva orsaken att parterna, på grund av prisöverenskommelsen, har av sagt sig sin frihet att priskonkurrera. Bedömningen av andra orsaker än kartellmedlemmarnas frivilliga avstående i det avseendet måste nödvändigtvis grunda sig på rimliga antaganden som det inte går att kvantifiera med exakthet.

den har att styrka förekomsten i sig av en överträdelse när det är fråga om en kartell. För att beakta den konkreta påverkan på marknaden räcker det nämligen att kommissionen kan "ange giltiga skäl till varför dessa verkningar skall beaktas".

(se punkt 161)

Om punkt 1 A första stycket i riktlinjerna inte skall fråntas all ändamålsenlig verkan kan kommissionen inte anklagas för att ha beaktat en kartells konkreta påverkan på den marknad som är föremål för konkurrensnedvridande åtgärder, såsom en överenskommelse om priser eller om kvoter, utan att kvantifiera denna påverkan eller göra en sifferuppskattning i det avseendet.

6. Bland annat skall det rättsliga och ekonomiska sammanhanget för det kritiserade uppträdandet beaktas vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är. Kommissionen skall därvid vid bedömningen av en överträdelses faktiska påverkan på marknaden jämföra med den konkurrenssituation som normalt skulle ha förelegat om överträdelsen inte hade inträffat.

(se punkterna 151–155)

5. På konkurrensområdet är den bevisbörda som åvilar kommissionen när den vid beräkningen av böterna med hänsyn till överträdelsens allvar beaktar överträdelsens påverkan på den relevanta marknaden mindre betungande än den bevisbörda som åvilar den när

Härav följer dels att det vid prissamverkan — med en tillräckligt hög grad av sannolikhet — skall konstateras att överenskommelserna faktiskt har gjort det möjligt för de berörda parterna att uppnå en högre prisnivå än den som skulle ha förelegat om överträdelsen aldrig hade ägt rum, dels att kommissionen i sin bedömning skall beakta alla objektiva villkor som styr den berörda marknaden mot bakgrund av de eko-

nomiska förhållanden och eventuella rättsliga regler som gäller på området. I förekommande fall skall hänsyn tas till huruvida det av förekommande "objektiva ekonomiska faktorer" följer att prisnivån inom ramen för "fri konkurrens" inte skulle ha utvecklats på samma sätt som nivån på de priser som tillämpats.

företagens marknadsandel på den relevanta marknaden, vilket kan ge en antydning om överträdelsens omfattning. Å andra sidan framgår det att varken den ena eller den andra av dessa sifferuppgifter avseende omsättningen får ges en oproportionerlig betydelse i förhållande till andra bedömningskriterier och att därför fastställandet av ett lämpligt bötesbelopp inte kan ske genom en enkel beräkning som grundas på den totala omsättningen.

(se punkterna 177-179)

7. Enligt fast rättspraxis skall bedömningen av hur allvarlig en överträdelse mot konkurrensreglerna är göras med hänsyn till ett stort antal omständigheter, såsom de särskilda omständigheterna i ärendet, dess sammanhang och böternas avskräckande verkan, utan att det har fastställts någon tvingande eller uttömmande förteckning över kriterier som absolut skall tas i beaktande.

(se punkterna 213-214 och 227)

Bland de faktorer som skall beaktas vid bedömningen av överträdelsens allvar hör; alltefter omständigheterna, volymen av och värdet på de varor som överträdelsen gäller samt företagets storlek och ekonomiska styrka och, följaktligen, det inflytande som det har kunnat utöva på marknaden. Av detta följer å ena sidan att det vid fastställandet av böterna är tillåtet att ta hänsyn till såväl företagets totala omsättning, vilken ger en antydning, om än ungefärlig och ofullständig, om företagets storlek och ekonomiska styrka, som de berörda

8. Beträffande fastställandet av storleken på de böter som olika företag som varit delaktiga i samma överträdelse av konkurrensreglerna skall åläggas, är det tillåtet för kommissionen enligt riktlinjerna för beräkning av böter som åläggs enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget, att inte fastställa böterna utifrån vart och ett av de berörda företagens totala omsättning på den relevanta marknaden utan, såsom utgångspunkt för böterna för samtliga berörda företag, fastställa ett totalt bötesbelopp med hänsyn till överträdelsens karaktär och därefter fördela detta

mellan de berörda företagen med hänsyn tagen till flera olika faktorer.

(se punkt 223)

9. Enligt proportionalitetsprincipen krävs att gemenskapsinstitutionernas rättsakter inte går utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå de mål som eftersträvas.

Vid beräkningen av böterna skall överträdelsens allvar bedömas utifrån ett stort antal kriterier och ingen av dessa bedömningskriterier får tillmätas oproportionerligt stor betydelse i förhållande till de övriga.

Proportionalitetsprincipen innebär i det sammanhanget att kommissionen är skyldig att fastställa böterna i proportion till de faktorer som skall beaktas vid bedömningen av överträdelsens allvar och att den då skall tillämpa dessa kriterier konsekvent och på ett sätt som är sakligt motiverat.

(se punkterna 226–228)

10. I punkt 3 första strecksatsen i riktlinjerna för beräkning av böter som åläggs enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget anges att böterna kan minskas vid förmildrande omständigheter bland annat om det berörda företaget har haft en "uteslutande passiv eller efterföljande roll i genomförandet av överträdelsen".

Bland de omständigheter som indikerar att ett företag haft en passiv roll i en kartell hör den omständigheten att företaget har deltagit i mötena betydligt mer sporadiskt än de andra ordinarie kartellmedlemmarna liksom att företaget har inträtt sent på den marknad som är föremål för överträdelsen, oavsett hur länge företaget varit delaktigt i denna, eller vidare att företrädare för andra företag som har deltagit i överträdelsen har gjort uttryckliga uttalanden av detta slag. En "uteslutande passiv roll" innebär vidare att det berörda företaget har hållit en "låg profil" det vill säga att det inte aktivt har deltagit i utarbetandet av ett eller flera konkurrensbegränsande avtal.

Det räcker således inte att företaget i fråga, under vissa perioder medan kartellen existerade, eller med hänsyn till vissa av kartellens överenskommelser,

har hållit en "låg profil". Uppgifter såsom att kalla till möten, upprätta dagordning, dela ut förberedande dokument inför mötena är oförenliga med en passiv eller efterföljande roll som innebär att företaget intar en låg profil. Sådana initiativ talar för att sökanden intog en intresserad och aktiv attityd i fråga om utveckling, förlängning och övervakning av kartellen.

I samma punkt 3 andra strecksatsen anges att böterna kan minskas vid förmildrande omständigheter när det berörda företaget i praktiken inte har följt överenskommelsen. Det är i det sammanhanget väsentligt att avgöra huruvida det av de omständigheter som sökanden anfört framgår att företaget, under den period då det omfattades av de avtal som utgjorde överträdelse, i praktiken inte tillämpade dessa utan uppträdde marknadsmässigt.

Det faktum att ett företag, som kan konstateras ha deltagit i en prissamverkan tillsammans med sina konkurrenter, inte har uppträtt på marknaden på det sätt som det kommit överens om med sina konkurrenter utgör emellertid inte nödvändigtvis en förmildrande omständighet när böternas storlek

bestäms. Ett företag som trots samverkan med sina konkurrenter för en mer eller mindre självständig politik på marknaden kan helt enkelt försöka att utnyttja avtalet för egen vinning.

(se punkterna 251–252, 254–255, 257 och 267–269)

11. Principen om *ne bis in idem* innebär ett förbud mot att vidta sanktionsåtgärder mot samma person mer än en gång för samma rättsstridiga beteende i syfte att skydda samma rättsliga intresse. Tillämpningen av denna princip underkastar ett tredubbel krav på att det rör sig om samma faktiska omständigheter; att det är fråga om en och samma regelöverträdare och att det är ett och samma rättsliga intresse som skyddas.

Ett företag får således vara föremål för två parallella förfaranden för samma olagliga beteende och således för dubbla straffsanktioner, en från de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten och en från gemenskapen, i den mån förfarandena har olika syften och det inte rör sig om åsidosättanden av samma rättsregler.

Härav följer att principen om *ne bis in idem* äger än mindre tillämplighet i ett fall som det förevarande i vilket förfar-

andena och de påföljder som har ålagts av dels kommissionen, dels myndigheter i tredje land uppenbarligen inte har haft samma syfte. I det första fallet är ändamålet att säkerställa att konkurrensen inte snedvrids inom Europeiska unionen eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, medan ändamålet i det andra fallet är att säkerställa att konkurrensen inte snedvrids på marknaden i tredjeländ. Det för tillämpningen av principen om *ne bis in idem* nödvändiga kravet på att det skall vara samma rättsliga intresse som skyddas är således inte uppfyllt.

stats regler om karteller vilka följaktligen blivit begångna inom gemenskapens geografiska område.

Skyldigheten att beakta skälighetskravet följer emellertid av dels det nära sambandet mellan nationella marknader i medlemsstaterna och den gemensamma marknaden, dels systemet för kompetensfördelning mellan gemenskapen och medlemsstaterna i fråga om karteller inom samma geografiska område.

(se punkterna 290–291)

(se punkterna 285–287)

12. Möjligheten att kumulera påföljder, den ena gemenskapsrättslig och den andra nationell, till följd av parallella förfaranden enligt det särskilda systemet för kompetensfördelning mellan gemenskapen och medlemsstaterna, i fråga om karteller inom samma geografiska område då olika mål eftersträvas, är underkastad ett skälighetskrav. Detta skälighetskrav innebär att kommissionen, då den fastställer bötesbeloppet med stöd av artikel 15 i förordning nr 17, är skyldig att beakta de påföljder som företaget redan utstått för samma sak, när det handlar om påföljder som ålagts för överträdelse av en medlems-

13. Kommissionens befogenhet att besluta om böter för företag som uppsåtligt eller av oaktsamhet överträder artiklarna 81.1 EG eller 82 EG utgör ett av de medel som kommissionen har utrustats med för att kunna fullgöra sin kontrolluppgift enligt gemenskapsrätten. I denna uppgift ingår att undersöka och bestraffa enskilda överträdelse, men även att föra en allmän politik för att tillämpa de principer som fastställts i fördraget på konkurrensområdet samt att påverka företagets beteende i denna riktning.

Kommissionen har därför rätt att fastställa bötesbeloppet på en nivå som

förstärker dess avskräckande verkan när förfaranden av ett visst slag fortfarande är relativt vanliga trots att det redan från begynnelsen av gemenskapens konkurrenspolitik har slagits fast att de är rättsstridiga, på grund av den vinst som de kan ge vissa av de berörda företagen.

utgör det aktuella avsnittet i svaret på meddelandet om anmärkningar eller den handling som bilagts detta svar nämligen en uppgift som är till nackdel för de olika parter som deltagit i överträdelsen.

Syftet med att kommissionen skall fastställa böterna på ett sådant sätt att de är tillräckligt avskräckande rör företagens agerande inom gemenskapen och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Den avskräckande verkan av de böter som ett företag har ålagts till följd av att det åsidosatt gemenskapens konkurrensregler skall således inte endast bedömas med hänvisning till just det företags särskilda situation eller till företagets iakttagande av konkurrensregler i tredje land utanför EES.

Det ankommer på det berörda företaget att visa att kommissionen skulle ha kommit fram till en annan slutsats i sitt beslut, om en handling som inte har lämnats ut, och som kommissionen har använt till nackdel för detta företag, inte skulle ha fått användas som bevis mot företaget.

(se punkterna 297–298 och 300)

14. Om kommissionen i ett förfarande enligt artikel 81.1 EG har för avsikt att grunda sig på ett visst avsnitt i ett svar på meddelandet om anmärkningar eller på en handling som bilagts ett sådant svar till bevis för att en överträdelse har ägt rum, skall övriga parter i förfarandet beredas tillfälle att yttra sig över denna bevisning. Under sådana förhållanden

När det gäller underlåtenhet att lämna ut en handling som är till företagets fördel behöver det berörda företaget bara visa att underlåtenheten att lämna ut handlingen kan ha påverkat förfarandet och innehållet i kommissionens beslut i för företaget negativ riktning. Det räcker att företaget visar att det hade kunnat utnyttja nämnda, för företaget fördelaktiga handling till sitt försvar. Det vill säga att företaget, om handlingen hade kunnat göras gällande under det administrativa förfarandet, hade kunnat åberopa omständigheter som inte överensstämmer med de slutsatser som kommissionen dragit på detta stadium, och därmed påverka kommissionens bedömning i beslutet i någon riktning, åtminstone i fråga om svårighetsgraden på och varaktigheten av de handlingar

JUNGBUNZLAUER MOT KOMMISSIONEN

som lagts företaget till last och därmed även nivån på böterna. Möjligheten att en handling som inte lämnats ut skulle ha kunnat påverka förfarandet och innehållet i kommissionens beslut kan inte fastställas förrän efter en provisorisk bedömning av bevisningen som ger vid handen att de icke utlämnade handlingarna hade, i fråga om dessa bevis, kunnat få en betydelse som icke skall bortses ifrån.

(se punkterna 343–344 och 351)

15. När det vid prövningen av grunder under vilka ett företag har ifrågasatt giltigheten av ett kommissionsbeslut inte uppdagas några oegentligheter, saknar förstainstansrätten anledning att, med stöd av sin fulla prövningsrätt, sätta ned bötesbeloppet.

(se punkt 386)